

Ének a lovascsendőrőről

Mentünk éppen a sétakertbe, déli
verőn, apám kézenfogva vezetett;
tavasz volt, a barkák selymét már
nyitogatták titokzatos tündérkezek.

Lovascsendőrök vonultak parádéra,
kakastoll lengett az ősi fák alatt,
a népek megálltak vidámult orcával
míg a menet csillogva elhaladt.

Csupa férfierő, szépség és fegyelem,
horkanó paripák, csupa méltóságos magyar!
Áradva ömlött a fény a kéklő ég felől,
s a fény dalolta: „Éljen a magyar!”

Tudatlan szívemben akkor megpattant
egy zár, apám keze parányit remegett:
parádéra nyílt kerek gyerekszemembe
fajtam örök fekete sorsa révedett!

Éreztem őseim méltatlan görnyedését,
hátaimon a tatár hadak súlyát,
a janicsárok korbácsütéseit és
Muhit, Mohácsot, Mádéfalvát,

a rettenetes három „M” betűt!
Szó sincs kimondani elég keserű
mind a bűt, a kint, a gyötrőn fájót;
csak e rettenetes három „M” betű!

Villanás volt: magyar Rembrandt-kép,
a fényben fekete csík a szívem fölött.
Aztán kivídámult az orcám, hiszen a
sétakerten túl is lovascsendőr őrködött.

Akkor még vonult egyre, férfi erő,
szépség, fegyelem, méltóságos volt a magyar;
ömlött tavaszunknak milliányi fénye
és a fény dalolta: „Éljen a magyar!”

Azóta ismét nehéz, fekete bársony az
égen; s apám nem fogja már a kezem,
de a délcegen szép lovascsendőrre
a gyászban is ünnepelve emlékezem.